

[Thestrup.]

Jeg er enig med den højtærede minister i, at der endnu ikke er nogen mulighed for at lempe den stramme finans- og pengepolitik. Den højtærede minister angiver fire grunde for, at dette ikke kan ske. Jeg anerkender disse fire grunde og vil gerne føje til, at vi dog vel også henimod foråret må regne med en større import bl. a. af korn og foderstoffer, som meget vel kan belaste valuta-balancen hårdt. Den nedgang i prisen på visse landbrugsprodukter, der lige i den allersidste tid har vist sig, kan også hurtigt forrykke billedet, hvis noget sådant vil fortsætte.

Jeg nævnte ved sidste års finanslov-behandling, at en så stærk kreditstramning som den, vi havde, kun kunne holdes en kortere tid, hvis den ikke skulle medføre skade for vore erhverv. Jeg skal dog ikke nægte, at jeg endnu i nogen tid vil finde det rigtigt ikke at give andre lempelser deri end den, der følger af den forbedrede valuta-balance. Navnlig tror jeg, det vil være farligt at lempe på den nedskæring af de offentlige bygge- og anlægsarbejder, som vi har iværksat. Skal der lempes i kreditpolitikken, bør det komme erhvervene tilgode og ikke det offentlige byggeri. For mig at se er det produktiviteten, vi skal fremme, så kommer beskæftigelsen af sig selv. Den rigtige rækkefølge må derfor, når vi kan lempe kreditindskrænkningerne, være at lade det komme erhvervslivet tilgode først. At iværksætte arbejder først og fremmest af hensyn til at opnå fuld beskæftigelse har jo vist sig at have meget ubehagelige virkninger. Jeg ville tro, at den høje regering havde indhøstet sådanne erfaringer på dette område, at noget i den retning kan lades ude af betragtning for fremtiden.

Jeg kan tilslutte mig det program, den højtærede minister sluttede sin tale med at opstille, nemlig: tilbageholdenhed med nye bevillinger og dækning af uundgåelige udgiftsstigninger ved besparelser på andre områder eller tilvejebringelse af nye indtægter.

Men jeg vil tilføje med hensyn til dette sidste punkt, tilvejebringelse af nye indtægter, at de ikke må tilvejebringes på en sådan måde, at det går ud over produktionen. Således vil nye skatter, der tager fra den i produktionen arbejdende kapital, ikke tjene det formål, de tilstræber. Tvært-

imod er vel forholdet det, at det vil være af stor betydning for produktionen, om beskatningen lempes, og det, der her træder frem som det mest ønskværdige, ville efter mit skøn være, at der kunne lempes på de stramme afskrivningsregler. De penge, der anvendes til udvikling og forbedring af produktionen, kommer os alle tilgode, og derfor er vi alle interesseret i, at de første lempelser, der kan gives, gives på afskrivningsreglerne. Men jeg er enig med den højtærede minister i, at for tiden kan der ikke lempes.

Mit parti tilslutter sig tillige den strengt sparsommelige linie, som den højtærede finansminister her har gjort sig til talsmand for. Vi beklager, at ministeren og den regering, han tilhører, ikke altid har fulgt denne linie. Havde den gjort det fra første færd i stedet for at overvurdere vore muligheder og fejlbedømme situationen ude i verden, havde meget set anderledes ud. Den skarpe opposition, vi har ført mod regeringen, må netop ses herudfra. Denne skarpe opposition synes mig ikke uberettiget, og det synes mig heller ikke uberettiget, at man efter en politik som den, regeringen førte i begyndelsen, nærer en vis mistanke om, at det vil være svært for den i længere tid at holde en sparsommelig kurs. Vi venter, og vi håber, at det besparelessynspunkt, som oppositionen hele tiden har været talsmand for, og som den højtærede finansminister nu så stærkt er gået ind for, vil blive efterlevet stærkere af regeringen, end det hidtil har været tilfældet.

Jeg skal derefter gå over til det fremsatte finanslovsforslag. Det, offentligheden først og fremmest vil lægge mærke til ved det fremsatte finanslovsforslag for 1956—57, er, at statens budget nu nærmer sig 5 milliarder, nærmere bestemt, at det balancerer med 4 780 mill. kr. Jeg skal undlade at drage sammenligninger med en tid, der ligger særlig langt tilbage, og nøjes med at nævne, at statens driftsregnskab for det sidste år inden den anden verdenskrig, nemlig for finansåret 1939—40, balancerede med 640 mill. kr. For det sidste krigsår balancerede det med 1 282 mill. kr., altså det dobbelte beløb. I 1949—50 balancerede det med 2 188 mill. kr., igen på det nærmeste en fordobling, og nu er budgettet på mere end det dobbelte heraf, 4 780 mill. kr.

Jeg erkender, at forringelsen af pengenes